

Fehérre csiszolt homokszemek
gyűlnek lábujjaid közé, tenyeredben
kővé vált korall.

Nézed a visszahúzódó, fekete vizet,
az éjszakában imbolygó fényeket,
ahogy az anyagtalán sötétben cikáznak.
Fejlámpák szentjánosbogarai.

A helyiek, csakúgy, mint az első
sapienshordák gyűjtögetői, kagylót,
rákot, gyöngyöt keresnek az apálykor
bejárható tengerfenéken.

Végül csak benépesítettük a bolygót,
de van, ami a kőkorszak óta
semmit sem változott.

Mintegy hatvanezer évvel ezelőtt
léptek erre a földre őseink.
Nyomaikban jársz most.

Ők elpusztultak. Mi pusztulunk.

Négy sor

A kert legszebb lombjába harkály költözött.
A szomszéd országban lányokat erőszakolnak.
Épphogy csak levonult a kora júniusi zápor.
Tömegsírokat ont magából a holnap.

G. István László

Ima egy láng körül

Ahogy a gyertyafény süllyed a viaszba,
úgy látszol a földről, Istenem. Lobogsz
még néhányat kanócod felett, ha van
szél, mely kívülről elviseljen. Kívüled
senkim sincs, és most ez a fény szélként
eltérít attól, hogy lássalak. Jobb lenne

magam lenni a szél, hogy jelzéseid
hajlítsam, s hajlítgassanak. Mit jelez
a gyertya? Minden nap Isten
születése napja lenne, s most
mégis halottvirrasztást mutat, ha
Isten iránt lobbanok szerelemre.
Ahogy gyertyafény süllyed viaszba,
úgy olvadnak az ima eresztékei: minden
kérés, hála, panasz, magasztalás
hűlő lávafényed fehérrel fedi.
Lobogsz még néhányat kanócod
felett, ahogy tükörben lobog a szó,
a huzat – ha úgy nézek bele, hogy
a kép is figyelje, amit az arcomból
neked mutat. Zúgjon, ha szólok
hozzád, ha kialszik, a láng helyetted
és helyettem figyel. Mert, ha van szél,
amely kívülről elviseljen, van szél,
amely téged belül visel –

A kondenzcsík

Miért úsznak ki a betűk
a lelkemből, Uram? Ha
könyvet veszek elő, hullámzanak
a szavak. Csak a kondenzcsíkot
látom régi szövegedből, mintha
füst venné körül az arcodat. Hangodat
már rég csak álmod kivert fészékében,
ha hallom, hozzákeverednek zajok,
úgy ismerem föl, hogy közben másra
gondolok. Mintha vízvezeték zubogása
terelne hangörvényeddel zajtalan
vizekre, amire figyelnem kéne, az figyel
helyettem fészékben kihűlt helyemre.
Nem örül neki, amit ott talál. De a könyv
sokáig rejtekemben tartott. Most
elúszik, sáros patak, amiben
szennyesem találok, téged csak
magázva hívlak, mint a vak. Taníts meg
újra tegezni Téged. Hiányzik a Te, a szó.
Ha hozzád fordulok, csak mint, aki
egyik oldaláról a másikra, álmod

keresve forgolódik, pedig az kellene,
hogy felébressz. Ne álmaim kísértsd,
hanem éber tekintetemben ragyogjon
a Te tükrödben, bármilyen szöveg szerint
a Nap. Minden napomban naptalan
a fény, mintha egy más égítest venne
fénykörébe, ne engedj el, és ne szoríts
a sötéthez, még ha a sötétből kiszorítható
is olykor némi tapasztalat. Miért úsznak
ki a betűk a lelkemből, Uram? Mondd
velem az ábécét, az első, a második
betűt, hogy jottányi se vesszen el
a felfénylő jelekből. Utánad mondok
bármit, csak jelezz. Most a kondenzcsík
mutatja emlékezetemből, hogy milyen,
ha mellettem lehetsz.

Acsai Roland

Gergely Ágnes két sorára

A hold sötét igéiből
kihallhatod a csendet.
A csillagok ábrázata
mégis rendet teremthet.

A hold sötét igéiből
zuhognak rád a titkok.
Ennyi, amit felszántanál:
egy teljes holdnyi birtok.

Tücsöktelen zsoltár

Gergely Ágnesnek szeretettel

A vanban ott az Isten,
a nincsből semmi sincs,
a leszben bízni minden,
a volt rozsdás kilincs.